

стата местност *Острия камък*, има следи от древно скално светилище, с което са свързани местни предания за Крали Марко. Доскоро там са се изпълнявали обредни практики от фолклорната култура – измиване с вода от стъпките на Крали Марко, връзване на „нишан“, вземане на вода от тях за лечение на болни, обредни пролетни излизания на младите, изпълнение на обреда „Буюнец“, представяне на младоженците, палене на огънове на Сирни Заговезни. В района има тракийски надгробни могили, както и антично селище. В него братя Шкорпил са намерили през 80-те години на XIX в. мраморен постамент, посветен на Аполон Спасител, бронзови монети от гр. Девелтум на император Септимий Север (193–211) и др. На север, на около един километър, е м. *Юрта*, където са намерени следи от старо селище.

В селото битуват предания за съществували селища *Шехларе* и *Кованлъка*, разсипани от кърджалии, но писмени документи за тях не са открити.

Името на с. *Чокоба* се появява през османския период. Първата част на името се свързва с турската дума *чок*, означаващо ‘мнозинство’. Втората – *оба* в тюркските езици е със значение ‘група жертвени камъни в чест на духа на планината, жертвена могила, камък на могила’. Севортыан сравнява приведената форма с монголското *обу* (*обо*), което означава ‘група камъни, където се провеждат религиозни церемонии в чест на духа на местността’. Мнозинството от изследвачите считат, че култът към *обо* води началото си още от скитската епоха. А това е в директна съотнесимост със съществувалото светилище. Вероятно името на селото е свързано с преселване на номадски групи от Мала Азия в българските земи.

В селото битуват предания за избити 70 булки, за това, че е давало „войници“, но липсват писменни сведения.

През 1830 г. руските войски отчитат в село *Чоба* 20 двора, в които има 80 мъже българи и само 13 турци. През същата година българите тръгват да се преселват, но се връщат още по пътя. Селото е било в Ямболска нахия, която в навечерието на Освободителната война преминава към Сливенска каза.

След 1878 г. селото е в Сливенска околия. В началото на XX век то е самостоятелна община, от 1934 г. е към с. Крушаре, след това отново е самостоятелно, после пак е към Крушаре.

След Освобождението турците се изселват и идват българи от околните села, както и бежанци. Като стари родове се помнят *Чекмеджиеви*, *Мечкастойнови*, *Гудоалар*, *Демиртёнювите*, *Драгъните*, *Пётъоалар*, *Пёпоалар*.

През 1900 г. селото има 500 жители, през 1905 – 107 сгради и 622 души; 1910 – 765 души; 1926 – 164 сгради, 165 семейства и 800 жители, от които 13 бежанци; 1934 – 1005 жители; 1965 – 1392; 1985 – 985; 2001 – 734 и 2010 – 480 жители.

Училищното дело датира от 1872 г. Читалище „Светлина“ е основано през 1928 г. Има новопостраена църква „Св. Иван Рилски“.

Поминъкът на население в миналото е бил земеделие и животновъдство. По-късно се развиват лозарството и овощарството.